

PEDRA SECA

Xavier Gual

EMPRESARI @xaviergual

QUATRE ANTIHEROIS PROPERS

El món del muntanyisme extrem, aquell que mira els pics des de dalt cap a baix en lloc del revés com la majoria dels ciutadans, ens ha transportat aquest dies cap al seu l'indret més sublim i mític: l'Himàlaia. A l'Everest i al Makalu, només separats per vint-i-dos quilòmetres. Amb (aparent) èxit diferent, quatre membres d'aquest grup de gent especial han aconseguit reptes històrics. A la muntanya més alta del món, Kilian Jornet hi ha ascendit dues vegades en menys d'una setmana i a la seva manera: sense oxigen suplementari, sense cordes fixes com és habitual en ell i molt lleuger d'equipatge. Mentre ho afrontava per la cara nord, Ferran Latorre feia cim per la sud. En el seu cas, el seu repte consistia a completar l'últim dels vuit-mil que li faltava coronar. A prop d'allà, l'atleta Núria Picas i l'escalador Xavi Batriu van haver

de renunciar per etapes a pujar el Makalu, una per malaltia i l'altre per la meteorologia després de dos intents. Totes són històries de mèrit, sense cap mena de reserva. Malgrat que pot semblar un fracàs tornar sense pujar, considerant que aquesta activitat suposa arriscar la vida en qualsevol dels intents, saber deixar-ho per evitar riscos majors és una actitud lloable i suposo que molt difícil de prendre. Per entendre'ns, errar en una decisió allà dalt no és com perdre un partit de futbol i té una transcendència definitiva. Si ens posem al seu lloc en el moment de decidir anar avall en lloc d'amunt, ens trobarem persones enfront d'una muralla de fets i sentiments. Han passat mesos (o anys) d'entrenament, de preparació de material, de despeses importants assumides per ells o, si estan de sort, per un patrocinador. I de cop i volta, en soledat, cal fer un blanc o un negre

de conseqüències màximes. I renunciar ha de ser tan dur o més que aixecar la vista i començar a escalar. Sense anar més lluny, en Jornet, l'home que aparentment sembla que ho pot tot, explica que ha renunciat en quasi la meitat dels intents que s'ha plantejat. Ell, el que ha portat la vella divisa olímpica de «citius, altius i furtius» a una nova dimensió. I sorprèn la seva capacitat d'innovar el món de l'escalada. Els sistemes clàssics ens presenten uns alpinistes portant grans motxilles, acompanyats de xerpes encara més carregats i guanyant metres amb lentitud i caminar pesant. Ell puja ràpid i lleuger, amb el mínim equip segons la muntanya que té al davant. És ben evident que serà recordat com un pioner i, amb el temps, la seva figura creixerà encara més i està generant una nova escola d'escalada. Mentrestant, la seva mare, a la qual suposo patidora

com totes respecte dels fills, sorprèn quan explica que pateix més pels emuladors d'en Kilian sense preparació que per ell mateix. Això ens indica que hi té una confiança absoluta i des de petit no l'ha limitat mai en el seu anhel de ser el que ara és, un paio únic.

Tots ells tenen la fortuna que parteixen d'unes condicions físiques innates que la majoria no tenim. Els seus cossos resisteixen a uns nivells límit que els altres tenim molt més baixos. Però aquesta fortuna que la natura i la biologia els ha concedit no serviria de res sense un entrenament i una força mental treballada dia a dia. Per exemple, una llegenda muntanyenca sobre Núria Picas diu que s'entrena pujant tres vegades en un matí el Pedraforca i que a la penúltima ascensió deixa les claus del cotxe a la base del piolet per assegurar-se que haurà de tornar a recollir-les.

Com si res. Poc donats al divisme, fent el que els agrada, són bons fent-ho sense donar-hi massa transcendència. Una d'elles, Araceli Segarra, explica que el mèrit del que fan no té cap transcendència per a la societat més enllà dels seus reptes individuals. Abans-d'ahir ho deia a la ràdio tot explicant que les coses importants per a la societat són les que fan metges o científics amb els seus descobriments. Ens podem imaginar una estrella futbolística manifestant tal cosa? I són aquells que cauen a la primera trompada amb un contrari i en molts casos és una actuació per condicionar l'àrbitre per provocar una targeta a un oponent. Tot és esport, però des de perspectives diametralment allunyades. Celebritats terriblement ben pagades enfront d'uns antiherois que necessiten obtenir visibilitat per accedir a les empreses que inverteixen en ells a canvi de promoció en tots els seus imitadors que corren en massa per les cotes del Cadí.

AUTODETERMINACIÓ

A PEU DE PÀGINA

Antoni Daura i Jorba

LLIBRETER

Autodeterminació és la paraula clau sobre la qual gira tot el debat polític en el qual estem ficats fins a les orelles. No cal teoritzar ni entrar necessàriament en una discussió jurídica per veure que, simplement, es tracta de vehicular la manera com un grup humà ben determinat, i conscient de ser-ho, pugui decidir el seu futur. Es pot discutir si aquest grup és cultural, ètnic, transversal, geogràfic, etc. Però avui dia és un debat poc consistent, ja que els constants moviments demogràfics fan que la voluntat de ser o formar part d'una co-

munitat determinada vagi més enllà de la història particular o col·lectiva. Si bé l'origen i la tradició són importants, no són pas determinants. Ni hi ha tampoc, i en general, grups monolítics. Crec, doncs, que en aquest moment pren més força el concepte de ciutadania, amb tots els drets i deures que hi van estretament lligats i la voluntat de les persones.

És per això que, com a concepte filosòfic, no es pot de cap manera rebutjar mai la possibilitat d'autodeterminació. I per aquesta raó, des de bon principi, els organismes internacionals, al capdavant dels quals hi ha l'assemblea de les Nacions Unides, l'han recollit explícitament a la declaració universal dels drets humans. Una altra cosa és com s'implementa i qui s'atorga la capacitat d'arbitrar entre qui el demana i qui no el permet.

I és que aquesta és la situació en la qual s'ha arribat avui a Catalunya. I sembla que els nostres polítics han entès que aquí hi ha d'haver el desllorigador de tot plegat. Apel·lar a aquest dret, d'altra banda reco-

negut per Espanya a la seva Constitució, on al títol I, article 10.2, subscriu explícitament la Declaració Universal dels Drets Humans, proclamada per l'ONU l'any 1948, sembla clau per decantar la balança. Almenys cal intentar-ho amb fermesa i intel·ligència. Davant del «no» a tot, ens convé despullar davant de la comunitat internacional un estat que és només nominalment democràtic i que, encara que cridi molt, té els peus de fang. De fet, ens trobem en un moment en què el tema és que els espanyols de cor i d'ideologia no admeten de cap de les maneres que Catalunya sigui una entitat diferenciada amb la qual es puguin arribar a acords i, per tant, es pugui autodeterminar. És un subjecte atrapat, una propietat en el sentit clàssic colonial, que forma part del seu univers geogràfic i on es poden drenar sense manies els seus actius.

Per això ara té poca importància apel·lar al sentit comú, posant en una balança els pros i contres de seguir dins d'Espanya. En aquest debat no s'hi vol entrar de fora estant. Segueix, tanmateix, el degoteig constant de publicacions que analitzen aquesta realitat de submissió i de creació

d'un model estatal a l'entorn del gran Madrid. Albert Pont, president del Cercle Català de Negocios, ens ofereix un llibre on es despullen totes les accions d'abans i d'ara per part d'unes elits que tenen segregat l'estat i que són objectivament contràries a l'eficiència econòmica i la justícia social i cultural. Es titula *Interès d'estat. Fer capital (a) Madrid* i l'edita Viena.

Tenim, de fet, avui una oportunitat única de bastir un nou i engrescador país, amb el bagatge d'una llarga història de llibertat, competitivitat, innovació constant... Tot amb voluntat d'oferir als seus ciutadans la igualtat d'oportunitats dins d'una proposta oberta i integradora. I aquest ha de ser el projecte a presentar davant la por, la repressió, la uniformitat i la defensa d'obscurs interessos que planteja l'immobilisme espanyol, on cada dia veiem com totes les competències polítiques adquirides per Catalunya durant anys i panys de lluita són «paper mullat», ja que es consideren una gràciosa concessió que, en qualsevol moment, es pot retirar. Davant l'enrocament espanyol ens toca, ara sí, ser valents i agosarats.

Regió7

L'amor no es compra, es guanya

No compres, **ADOPTA**!

www.adoptaunpelut.cat